

Det Menneskelige

Lives Lob,

Sangviis

og under den smukke Melodie:

Fodas, Graata, Die och

Lindas, etc.

Eller som:

Stille alle Verdens Kanter, etc.

Imprimatur: F. NANNESTAD.

Componeret i Dramen

Tronhiem,

Trykt Aar 1773.

1.

Fødes, Græde, Svøbe, Ammes,
Vugges, Tumles, Bæres, Gaae,
Tugtes og i Tvang annammes,
Leege, Vore, Tanker faae,
Elske, Bejle, Gittes, Mages,
Lykke-veltes need og op,
Ældes, Svækkes, Døe, Begraves,
Det er alt vort Levnets Lob.

2.

Fødes er vor første Smerte,
Skiønt vi selv det ej forstaar;
Fødsels-Frugten er et Hierte
Fuldt af Synd og ond Attraae,

Fyrsten fødes som en Bonde,
Begges baade Siæl og Krop
Af Naturen kun er onde;
Ondskab er vort Levnets Lob.

3.

Græde er vor første Stemme
Først vi Verden faaer at see,
Første Lyd vi lar fornemme
Er vor klejnlige Ach og Vee;
Som vor Alder siden fremmes,
Voxer Graaden med os op,
Vi med Graad i Graven glemmes;
Graad er alt vort Levnets Lob.

4.

Svøbes er vort første Klæde,
Første Stats og første Bram,
Svøb maa, skiønt vi end er' spæde,
Skiule Nøgenhedens Skam;
Svøb er første, Svøb er sidste:
Svøb er første Livets Haab;
Sidst vi svøbes i vor Kiste,
Saa er endt vort Levnets Lob.

5.

Ammes er vor første Pleje,
Da, mens Gommen ej har Tand,
Bringes maae, ved Bryst, til Veje
Det, os usle nære kand;
Vel opammet maa man sige
Den saavel til Siæl som Krop,
Som er ammet til Guds Rige,
Vel da endes Lives Lob.

6.

Vugges er vor første Vandring,
Rejse, Herberg, Skib og Havn,
Da vi skifter, til Forandring,
Vuggen med vor Moders Favn;
Verden siden blir vor Vugge,
Graven Skiødet for vor Krop,
Verdens Vugge, Gravens Skugge
Skifter alt vort Levnets Lob.

7.

Tumles er vor første Skiæbne,
Tumle-Pladsen Verdens Kreedts,
Hvor vi nødes os at væbne
Med et altid vel tilfreds;
Fra vor Gang-Vogn først paa Jorden
Vi omtumles need og op
Indtil Baar paa Kirke-Gaarden
Standser sidst vort Tumle-Lob.

8.

Bæres gjør os først til Herre,
Men Ach! ussel Herre-Stand,
Da vi os ej selv, desværre,
Rædde eller styre kand;
Bæres er og sidste Ære,
Som naar Aanden gives op,
Vi af Mennisker begiære,
Efter Livet endte Lob.

9.

Gaae er første Tegn til Kræfter,
Da vi slippe Favn og Arm,

Og paa egen Fod derefter
Maa gaae om blant Sorg og Harm;
Naar da Jorderigs Forandring
Har udmattet Fod og Krop,
Gaae vi sidst al Kiødets Vandring,
Saa er endt vort Levnets Lob.

10.

Tugtes, læres og opaves,
Er vor Ungdoms første Tvang,
Da for os maae Omsorg have,
At vi ej gaae egen Gang;
Verden vel os tugter siden:
Vel den Siæl, som tugtes op
Af Guds Aand i Naade-Tiden,
Vel da endes Livets Lob.

11.

Leege er det Værk og Væsen,
Som vi udi Barne-Aar
Frem for Arbejd', Lærdom, Læsen
Allerhelst og først atraaer,
Døden tit i denne Alder
Hæver heele Leegen op,
Blomstret visner, dermed falder
Leeg og heele Livets Lob.

12.

Voxe er den første Stiige,
Hvorpaa Aarene gaae hen,
Da voxt Legeme tillige
Gaar fra Trin til Trin paa den.
Væxten standser strax derefter:
Naar man lidt er klavret op,

Krympes Kroppen, mister Kræfter,
Døer og ender Livets Lob.

13.

Tanker samle først begyndes
Naar vor' Børne-Skoe er traad;
Da man tit af Tanker skyndes
Til at giøre Øjet vaad,
Tunge Tanker tvinger, tærer
Tit den arme Siæl og Krop;
Tanker Livet tit afskiærer
Og gjør kort vort Levnets Lob.

14.

Elske, Bejle, frie og ynde
Er vor Mandoms store Værke,
Med det første vi begynde
Kiendelig at blive stærk;
Døden immer til os bejler
Og os beder holde Trop:
Mangen Bejler tit kuldfejler
Midt i Elskovs beste Lob.

15.

Giftes, Mages, Parres, Binded,
Er det Baand af Vigtighed,
Under hvilket vi befindes
Først at lægge Frihed need;
Vand og Viin tilsammen øses,
Røligheden offres op,
Denne gyldne Lænke løses
Naar vi ende Livets Lob.

16.

Lykke-veltes op og under,
Skifter jævnlig om vort Mod,
Vi ophielpes mellemstunder,
Stundom trædes under Fod;
Ingen priise kand sin Gierning
Før hanhaver holdet op,
Eller rose Lykkens Tærning
Før han ender Livets Lob.

17.

Ældes og til Graven lakke
Følger paa det forrige:
Aarene gaar ud for Bakke,
Haaret blir som Uld og Sne;
Vel er Alderdommen Ære,
Dog man en graae-hærdet Top
Hører jævnlig en begiære
Snart at ende Livets Lob.

18.

Svækkes udi Krop og Arme,
Rystes som et Løv paa Træ,
Miste den naturlig' Varme,
Skiælve udi Been og Knæ,
Minder kraftig om det sidste,
At vi snart skal løses op,
Og ved Jorde-Blee og Kiste
Ende dette Lives Lob.

19.

Døe gjør ende paa vor Møje,
Naar vi døe i Christi Troe,
Døden skiuler fra vort Øje
Søvn og Jorderigs Uroe;

Søde Stilhed! Søvnens Broder!
Du, Guds Folkes Raab og Haab!
Samler os til fælles Moder,
Fra vor Bane-Kamp og Lob.

20.

Graves need, i Mulden giemmes,
Naar vort Levnets Lob er endt,
Og af heele Verden giemmes,
Sidst vi højlig med et tient;
Lad nu Verden larme, bruuse,
Blande alting i en Hob;
Jeg er der ej meer til Huuse:
Jeg har endt mit Levnets Lob.